

ESTEL DEL CAPVESPRE. E. Alan Poe.

0 0 0 0 0

Era ple estiu  
 i era mitja nit:  
 en sa òrbita, els estels,  
 pal·lits lluen, a través  
 de la freda llum de la lluna;  
 ella dalt del Cel,  
 enmig de ses esclaus, els planetes;  
 sa llum, sobre les ones.  
 El seu somriure fred  
 esguardí un instant;  
 però era fred--  
 massa fred per a mi.  
 Un núvol de cotó-flaix  
 va passar, i vaig mirar-te a tu,  
 Estel del Capvespre,  
 allà dalt, molt lluny,  
 i cara em fou ta llum;  
 puix, joia pel meu cor  
 és el lloc que orgullós  
 ocupes, de nit, al Cel,  
 i admiro més  
 ton foc llunyà  
 que aquesta llum  
 de la lluna freda.

Versió lliure  
 d'En J.A.M.